

HARLEQUIN®

Romantika

REBECCA WINTERS

Taevane kingitus

Rebecca Winters
Baby Out of the Blue
2013

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Evelin Piip
Korrektor Inna Viires

© 2013 by Rebecca Winters
© 2013 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B08261513
ISBN 978-9949-25-428-6

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Armas lugeja!

Imesid juhtub nii palju, et oleks võimatu neid üles lugeda. Kui mulle tuli mõte kirjutada lugu ime läbi saadud lapsest, kaalusin mitut võimalust.

Sobivat otsides meenus mulle ajaleheuudis ime läbi pääsenud lapsest. Selle juures oli foto väikelapsest, kes jõudis ennast juba istuli upitada, aga te ei oskaks eales ära arvata, kus ta oli – keset maisipõldu Ühendriikide keskosas! Ta vanemad olid hukkunud tornaados kümme miili eemal. Sellest sündis idee ja ma teadsin kohe, et kirjutan romaani, mille pealkiri on „Taevane kingitus”.

Pidage meeles: elu on tihti kummalisem kui ilukirjandus.

Nautige!

Rebecca Winters

Esimene peatükk

Fran Myers nautis uusi vaateid, mis avanesid rannaäärse tee iga kurvi taga. Sinine Egeuse meri, miilide kaupa valget liivaranda, mille taustaks sügavrohelistes männid, tundusid olevat lausa ebamaised. Pea kohal kiiresti liikuvad tumedad pilved lisasid maastikule dramaatikat. Värvigamma oli vaatamänguline.

„Ma ei teadnudki, et Kreeka Riviera on nii kaunis, Kellie. Ma olen rabatud. Siin on kõik nii rikkumata.”

„Sellepärast mu abikaasa ehitaski selle kuurordi, kuhu me nüüd mõneks päevaks läheme. Persephone on luksuslik rahuadam, kus väga rikkad inimesed saavad lubada endale rahu ja vaikust.”

Ümbrus oli nii muinasjutuline, et sõbranna sõnad ei üllatanud Frani. „Kas sellepärast sa vedasidki mind Ateenast siia? Sa arvad, et ma vajan rahu ja vaikust?”

„Otse vastupidi. Siin käib puhkamas palju silmapaistvaid inimesi. Ma loodan, et sa kohtad mõnda kütkestavat vallalist meest. Ja te armute esimesest pilgust.”

„Seda juba ei juhtu, mitte pärast ebaõnnestunud abielu.”

Frani parim sõber juba lapsepõlvest peale heitis talle uuriva pilgu.

„Ära tee nii üllatunud nägu, Kellie.”

„Ma pole üllatunud. Ma lihtsalt näen, et su puhkus on tublisti hilinenud. Iga kord, kui ma sulle pärast su lahutust olen helistanud, tegeled sa haiglas hommikust

õhtuni oma patsientidega ning sa ei saa rääkida rohkem kui paar minutit. Et sind tagasi elule tuua, läheb sul vaja üht kirglikku armulugu!”

„Sa teed nalja. See on tõsi, ma olen matnud ennast töösse, et mitte mõelda, aga sellest on juba aasta. Nüüd on mul juba palju parem.”

„Valevorst. Ma tean su ema ütlemisetagi, et sul pole üldse isiklikku elu ja sa vajad hädasti keskkonna täielikku muutust. Lasta ennast poputada. Me laiskleme, ujume, purjetame, matkame, teeme kõike, mida annab kõlblikelt meestelt välja pigistada.”

„Sa oled parandamatu, aga ma armastan sind. Tead väga hästi, et kui soostusin tulema, ei oodanud ma, et sa korraldad midagi seesugust. Arvasin, et me jääme Ateenasse ja ma näen vaatamisväärsusi, mis mul su pulmade ajal nägemata jäid. Tookord oli liiga palju muud tegemist, et igale poole jõuda. Pealegi poleks see su jumaldavale abikaasale eriti meeldinud.”

Kellie tegi käega tõrjuva liigutuse. „Juuli on Leandrose jaoks kõige kibedam aeg. Ta ajab Peloponnesosel tööasju ja otsib muudes paikades kohti uute kuurortide rajamiseks. Praegu on suurepärase võimalus veeta aega inimesega, kes on olnud mulle õe eest. Sellepärast ma kutsusingi sind just praegu ega sallinud mingit vasturääkimist. Meil on palju tasa teha.”

„Seda küll.”

Kaks naist olid sõbrad lapsest saati, kui õppisid samas algkoolis Philadelphias. Nad tunnetasid teineteise meeolusid. Olles koos käinud läbi paksust ja vedelast, said nad lähedasemaks kui paljud õed.

Seda reisi plaanides olid nad rääkinud septembrist. Aga siis oli Kellie ümber mõelnud ja käinud peale, et see toimuks nii ruttu kui võimalik. Midagi oli lahti; tavaliselt reisis sõbranna igale poole koos abikaasaga. Jäi mulje, et tal on vaja Franiga omavahel rääkida.

Kellie oli kaks aastat tagasi abiellunud Ateenas kreeklasest suurmagnaadi Leandros Petraliaga. Fran oli olnud nende pulmas aumatsoon. Kuigi nad olid rääkinud pärast seda telefonitsi ja meilinud, olid nad näinud teineteist ainult mõned korrad, mil Kellie oli sõitnud mõneks päevaks pere juurde Pennsylvaniasse. Nende lühikülastuste järgi võis Fran öelda, et sõbranna on oma põneva abikaasa järele nii sõge, et ei suuda temast rohkem kui paar ööd lahus olla.

Aga praegu oli selge, et põhjus pole selles. Kellie oli pingul ja ta lõbus olek kuidagi teeseldud. Ta oli pärast viimast kohtumist kaalust alla võtnud. Ja see, kuidas ta viie tunni jooksul – nii palju kulus Thessaloniki lõunakuurorti sõitmiseks – vastustest osavalt kõrvale hiilis, polnud põrmugi tema moodi.

Fran otsustas jätta südamest-südamesse jutu heleblondi sõbrannaga homse peale. Praegu oli vaja, et Kellie keskenduks selle luksusliku sinihalli sedaani juhtimisele – Frani maitsele liiga kiire auto. Edasi tuhi-sedes suunas Fran pilgu süngele taevale. „Kas sa oled märganud, kui mustad need pilved on?”

„Jah. Need on sünged ja tuul on ka nii tugev, et kõigutab autot. Väga imelik. See paik on kuulus oma päikesepaisteliste ilmade poolest. Kes oleks võinud arvata, et just täna meie saabumise puhul pilve kisub?”

„Võib-olla on see halb enne ja su meheraasuke naasis Ateenasse varem ja leidis, et sind ei ole.”

„Ära ole absurdne!” vastas Kellie talle mitte omase teravusega. „Tal on sekretär kaasas. Ilmselt nad on kuskil Dodecanese saartel, Leandrose lemmikkohas, kui ta tahab lõõgastuda.”

Koos proua Kostasega? Naine on kaugelt üle neljakümne.

Sõbranna emotsionaalne purse üllatas Frani. „Ma tegin lihtsalt nalja.” Ta polnud Kelliet kunagi niimoodi plahvatamas näinud.

„Räägime parem sinust. Kas Rob pole öelnud, et ta tahab sinu juurde tagasi tulla?”

„Ei. Ma olen kuulnud, et ta semmib kellegagi tööjuurest.”

„Ta taipab peagi, et on kaotanud parima, mis tal olnud on.”

„Ütleb mu parim sõbranna.”

Kellie oli olnud Frani esi-pruutneitsi. Fran oli neli aastat tagasi abiellunud Rob Myersiga, kellega ta oli kohtunud ühiste sõprade kaudu Philadelphias. Rob oli edukas kinnisvara planeerimise nõustaja ja töötas kohalikus prestiižikas advokaadibüroos. Nende kolmandal kohtumisel tunnistas Fran mehele, et ta ei saa lapsi, ja mõistab, kui Rob ei soovi temaga enam kohtuda.

Rob oli öelnud, et tal pole midagi lapsendamise vastu. Lastetute paaride jaoks oli see hea võimalus. Pealegi huvitavat teda ainult *Fran*, ja ta oli tõestanud seda temaga abielludes. Aasta pärast võttis Fran lapsenda-

mise idee uuesti üles, aga Rob oli öelnud, et sellele on liiga vara mõelda, ja käskinud loobuda.

Lõpuks taipas Fran, et sellest hakkab kujunema tüliküsimus, ja ta tegi ettepaneku minna koos nõustaja juurde, et rääkida sellest sügavuti. Nõustamisel ilmnnes, et juristipraksise kõrvalt ei jätku mehel pere suurendamiseks aega, eriti kui laps pole nende oma liha ja veri. Et talle piisab Franist.

Ent Fran tahtis väga lapsi. Pärast kolme abieluastat polnud mõlema elu enam õnnelik ega täisväärtuslik ja nad leppisid lahutuses kokku. See oli ainus tee vaev lõpetada. Fran oli otsustanud, et abielu pole tema rida. Kellie naeris seesuguse tobeda mõtte välja ja ütles, et sõbranna leiab õige mehe, küll ta näeb.

„Kellie? Ma ei tea, kuidas on sinuga, aga mul on kange janu. Peame külas kinni ja ma muretsen meile mõnest nende mugava hotelli baarist midagi joodavat.”

„Persephoneni on ainult kaksteist miili,” vastas sõbranna tõreda häälega. „Me tellime toateeninduse ning sööme õhtust sviidis, kus saame ennast lõdvaks lasta. Aga, kui sa just ei kannata oodata...”

„Ma loodan, et sa ei pahanda.”

Kellie käed pigistasid autorooli – veel üks tõestus, et ta hoiab ennast vaevu vaos. „Muidugi mitte.”

Ei mingit pehmemat tooni ega rahustavat naeratust. Hetkel tegi Franile rohkem muret see, et Kellie ületas kiirust. Seda polnud varem juhtunud. Võib-olla pärast joogipeatust õnnestub Kelliet veenda Frani rooli lubama. Ettekäändeks võiks tuua, et ta pole kunagi Mercedese roolis istunud.

Fran soovis, et nad mõlemad jõuaksid kuurorti ühes tükis. Sellise tuulega on auto juhtimine ohtlik. Ta tões oma meelehärmiks, et Kellie isegi ei jälgi eriti teed. Sisetunne ütles talle, et ka nii ideaalses Petralia-abielus on probleeme.

Mitte ometi Kelliel!

Külla jõudes oli tuul nii tugev, et praht lendas õhus. „Pea selle hotelli nurga juures kinni, Kellie. Torm on tulekul. Lähme varju!”

Taevast langes raheteri ja tänavad tühjenesid. Poed ja kohvikud olid väljapanekud ja laudad sisse viinud. Kui Fran ja Kellie sisenesid hotelli baari, kogunesid turistid ja personal gruppidesse, kõneldes ja žestikuleerides riideid raheteradest puhtaks kloppides.

„Kellie, sina oskad kreeka keelt. Mida nad räägivad?”

„Ma ei tea, aga uurin välja.”

Fran läks Kellie kannul leti juurde, kus sõbranna kõnetas kelnerit. Kelner vastas ta küsimusele kiirkõnes. Kellie ütles Franile: „Keegi kuulis raadiost, et paikkonnas möllab tornaado. Vestibüülis pole telesidet. Politsei oli hoiatanud, et kõik peavad jääma siseruumidesse, kuni oht on möödas. Meil vedas, et sa peatust tahtsid.”

Arvestades loodusjõudude ägedust, oli mõistlik torm siin üle elada. „Võtame joogid ja otsime koha, kus saaks istuda, kuni see möödas on.”

Kui neid oli teenindatud, viisid nad limonaadid vabale lauale. Selleks ajaks oli rahe lakanud ja vihma kalas nagu oavarrest.